

Ministerstvo zemědělství České republiky
Odbor státní správy lesů, myslivosti a rybářství
Číslo útvaru: 16231
Těšnov 17
117 05 Praha 1

Ústecký kraj
Doručeno: 21.07.2023 08:00
KUUK/109924/2023

listy: 15 přílohy:
Počet listů, sv. příloh:

kuukes8c144297

prostřednictvím

Krajského úřadu Ústeckého kraje
Odboru životního prostředí a zemědělství
Velká Hradební 3118/48
400 02 Ústí nad Labem

Odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje sp.zn.:KUUK/012171/2020/ZPZ, č.j.:KUUK/099342/2023/ZPZ, ze dne 29. 6. 2023 ve smyslu § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)

Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) rozhodl ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) ve věci společného řízení o žádosti společnosti Lesy Sever s. r. o., ze dne 17. 3. 2008 o přičlenění části honebních pozemků bývalé společenstevní honitby „Řisuty“ k vlastní honitbě s názvem „Lesy Sever II.“, dále ve věci žádosti Honebního společenstva Měrunice ze dne 21. 3. 2008 o přičlenění části honebních pozemků bývalé společenstevní honitby „Řisuty“ ke společenstevní honitbě s názvem „Měrunice“ a ve věci žádosti Honebního společenstva Libčeves ze dne 21. 6. 2010 o přičlenění části honebních pozemků bývalé společenstevní honitby „Řisuty“ ke společenstevní honitbě s názvem „Libčeves“.

Na základě vůle a požadavku účastníků řízení, jmenovitě: Honebního společenstva Měrunice, IČ: 71161155, se sídlem Měrunice 1, 418 04 Bílina, Stříbrník s. r. o., IČ: 01406060, se sídlem Měrunice 92, 418 04 Bílina, Ing. Josefa Valenty, nar. 1951, Pohořany 108, 411 41 Žitenice, Josefa Valenty DiS., nar. 1983, Platanova 2204/2, 412 01 Litoměřice, Ing. Lenky Vošahlíkové, nar. 1986, Dukelská 1857/4, 412 01 Litoměřice, Ing. Jana Valenty, nar. 1954, Osvobození 2075/13, 412 01 Litoměřice, Olgy Valentové, nar. 1962, Osvobození 2075/13, 412 01 Litoměřice, Vladimíra Srba nar. 1951, Mladějovská 267/4, 197 00 Praha, Karla Poráče, nar. 1970, Leská 16, 411 15 Třebívlice, Bohdany Poráčové, nar. 1970, Sídliště 53, 439 26 Libčeves, Petra Žateckého, nar. 1956, Libochovická 121, 410 02 Chotěšov, Jana Rajtera, nar. 1955, Moravěves 8, 434 01 Havraň, podávám do shora citovaného rozhodnutí odvolání, které pak směřuji do celého jeho rozsahu a řízení jež jeho vydání předcházelo.

S průběhem předmětného řízení, především pak s důvody vydání napadeného rozhodnutí zmocnitelé zásadně nesouhlasí, mají za to, že pro jejich založení nebylo dostatečných, objektivních důvodů, mají je za protizákonné a ve svém důsledku za nepřezkoumatelné.

Zmocnitelé si v první řadě přejí uvést, že mohou mít odlišný názor na výklad některých ustanovení zákona o myslivosti. Mají za to, že každý z účastníků může chápat předmětná pravidla jinak a nemusí být ani v souladu s názorem správních úřadů.

V tomto řízení nejsou plně názorově v souladu s postupem a předcházejícími rozhodnutími prvoinstančního i odvolacího úřadu, jejich připomínky, úvahy a vůle je po celou dobu řízení konzistentní a neměnná.

Jsou pevně přesvědčeni o tom, že ačkoliv je prvoinstanční orgán do jisté míry vázán názorem odvolacího orgánu, tak jediným vykladatelem zákonných ustanovení je příslušný soud, k čemuž de facto tato věc spěje.

Svůj názor tak bez ohledu na výsledek tohoto odvolacího řízení budou požadovat potvrdit či vyvrátit ve správním soudnictví a to hlavně proto, aby o jeho správnosti nebylo jakýchkoliv pochyb.

Důvody odvolání:

- Nezákonnost správního rozhodnutí.
- Nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
- Nesprávný výklad zákona o myslivosti.
- Porušení základních pravidel správního řízení.
- Nesprávné úvahy a vyhodnocení skutečného stavu věci ze strany správního úřadu.
- Nedostatečné odůvodnění rozhodnutí.
- Nedostatečné vypořádání s námitkami, návrhy a vyjádřením účastníka řízení.
- Nedodržení právního názoru, postupu vysloveného odvolacím orgánem.

Z důvodů aby v projednávaném řízení, především pak v soudním řízení správním, jejich připomínky nezapadly, opakovaně upozorňují na následující skutečnosti a úvahy.

Jsou toho názoru, že nelze vykládat ust. § 30 zákona o myslivosti odloučeně, přepjatě formalisticky, ale ve vazbě na citaci ostatních ustanovení a smyslu zákona o myslivosti samotného, např. jeho §§ 17, 18 (především jeho odst. 1).

Výčet kritérií pro přiřazení honebních pozemků v § 30 zákona o myslivosti považují na základě slova „zpravidla“ pouze za demonstrativní výčet.

Správní úřad v podstatě ani jiné kritérium pro přiřazení nepřipustil, přitom vůle, vlastnické právo je jedním ze zaručených práv daných Listinou základních práv a svobod i Ústavou České republiky.

Kritérium zájmu vlastníka řádně nezkoumal, tudíž ani nemohl dostatečně odůvodnit tzv. proporcionalitu mezi právem (zájmem) vlastnickým a právem ve veřejném zájmu (péče o ekosystém).

Názor správního úřadu dle přesvědčení vlastníků honebních pozemků spočívá na ústavně nekonformním výkladu ustanovení § 30 odst. 1 zákona o myslivosti.

Nesouhlasí tak s názorem správního úřadu, že správní orgán není při rozhodování o přiřazení honebních pozemků povinen zohlednit vůli vlastníků dotčených pozemků s tím, že postačí zhodnotit pouze kritéria stanovená v § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, tj. délku společné hranice a zásady mysliveckého hospodaření.

Domnívají se, že správní řízení je nutné posuzovat komplexně ve všech konsekvencích, na základě všech vznesených požadavků a kritérií.

Jedním z takovýchto kritérií je i vůle vlastníků přiřezávaných pozemků, která je od prvopočátku vyjádřena v řízení a je neměnná.

Připomínají, že výčet kritérií pro přiřazení honebních pozemků obsažený v 30 odst. 1 zákona o myslivosti je pouze demonstrativní a správní orgány jsou tak povinny zabývat se i jinými kritérii přiřazení.

Povinnost zabývat se v řízení o přiřazení honebních pozemků vůlí jejich vlastníků vyplývá nejen ze skutečnosti, že vlastníci přičleňovaných pozemků jsou hlavními účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, ale i z významu vlastnického práva chráněného Listinou základních práv a svobod.

Výkon práva myslivosti cizí osobou, určenou orgánem státní správy myslivosti v řízení podle § 30 zákona o myslivosti, je totiž jednoznačným omezením vlastnického práva vlastníka přičleňovaného pozemku. Poukazují na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné toliko na základě zákona, ve veřejném zájmu a za náhradu.

V řízení o přiřazení je zákonný podklad nuceného omezení vlastnického práva sice představován zákonem o myslivosti, případná náhrada za omezení je pak vlastníkům přiznána v § 30 odst. 2 téhož zákona.

Přesto nezbytným předpokladem omezení vlastnického práva je existence veřejného zájmu. Ovšem toto pak musí být vždy předmětem posouzení v jednotlivých, konkrétních situacích při přičleňování honebních pozemků, avšak správní orgán posouzení existence veřejného zájmu v podstatě neprovedl, což ve svém důsledku zakládá nezákonnost rozhodnutí.

Nesouhlasí s názorem krajského úřadu, že samotné přiřazení je motivováno především potřebami zvěře. Není totiž v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Neshledali mimo jiné odkaz krajského úřadu na čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který by měl být vydáním rozhodnutí naplněn a dostatečně odůvodněn, neboť závěr správního orgánu o tom, že přičleňované pozemky mají nejdelší společnou hranici s honitbou Lesy Sever II, popř. Libčeves a holé konstatování o stanovení hranice honitby, řádném mysliveckém hospodaření v té či oné honitbě, samo o sobě nikterak neprokazuje, že přiřazení honebních pozemků ke společenstevní honitbě „Měrunice“ odpovídající vůli vlastníků přičleňovaných pozemků by současně bylo zneužitím vlastnictví na újmu ochrany práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy či výkonem vlastnického práva poškozujícím lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.

Takový odkaz by bylo možné považovat za případný pouze za předpokladu, že by bylo v řízení najisto prokázáno, že přiřazení odpovídající zájmu vlastníků přičleňovaných pozemků, by bylo porušením zákazů zakotvených ve zmíněném článku Listiny základních práv a svobod, což se ovšem nestalo.

Vůle vlastníků přičleňovaných pozemků tak byla k jejich újmě zcela ignorována, aniž by k tomu byl, jakýkoliv zákonný podklad.

Dle vyjádření vlastníků pozemků důvodem projevu jejich vůle je jednak skutečnost, že v prostoru již uznané společenstevní honitby Měrunice se nacházejí jimi vlastněné pozemky, přejí si své vlastnické právo uplatňovat pokud možno prostřednictvím jednoho držitele, uživatele honitby včetně všech souvislostí a jednak vědomí toho, že v případě přiřazení jejich pozemků k jiné honitbě dojde k značnému omezení jejich vlastnických práv, resp.

v podstatě ztratí možnost, jakkoliv tato práva uplatňovat ve vztahu k výkonu práva myslivosti a tím tak i možnost ovlivnit chování držitele, uživatele honitby.

Naopak zastávají názor, že členství v Honebním společenstvu Měrunice jim naprosto demokratickým, transparentním způsobem v rámci jeho stanov a příslušných ustanovení zákona o myslivosti uplatňovat jejich práva přímo zaručuje, neboť jsou jeho řádnými členy.

Jsou nadále přesvědčeni o tom, že pokud honební pozemky budou přičleňovány ke stávajícím honitbám postupem podle § 30 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, potom platí, že prioritou pro jejich přičlenění je vždy vůle vlastníka (to má na mysli slůvko „zpravidla“ uvedené v § 30 odst. 1 zákona o myslivosti). Vůle vlastníka je vždy první zásada, neboť výkon práva myslivosti a tvorba honiteb je zákonem o myslivosti výhradně spjata s vlastnictvím honebních pozemků. Nehledě na skutečnost, že je vždy lepší, když se vlastníci domluví a jsou názorově v souladu, alespoň se potom nehádají.

Dále je postup takový, jak uvádí § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, tj. orgán státní správy myslivosti přičlení honební pozemky zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. V tomto případě souhrnně, tj. vůle vlastníků předmětných pozemků, nejdelší společná hranice i řádné myslivecké hospodaření ve většině určuje přičlenit předmětné honební pozemky ke společenstevní honitbě Měrunice.

Honební společenstvo Měrunice, z těchto důvodů požaduje přičlenit do své společenstevní honitby Měrunice pozemky ze zaniklé honitby Řisuty, jejichž vlastníci jsou členy HS Měrunice. Tento požadavek je zcela logický, když členové honebního společenstva vyjadřují svoji vůli mít všechny své pozemky v jedné honitbě. Tento požadavek však vyplývá i ze základních principů zákona o myslivosti, když držitel honitby požaduje přičlenit ke své honitbě i další honební pozemky svých členů tak, aby tyto pozemky byly v honitbě, pokud je to možné ucelené. Přijetí, některých vlastníků honebních pozemků za nové členy honebního společenstva a záměr na rozšíření společenstevní honitby Měrunice byl opakovaně projednán a řádně schválen mimořádnou valnou hromadou HS Měrunice dne 7. 9. 2013. *(I když ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti kritérium vůle vlastníka pozemků výhradně neobsahuje, nemůže přeci orgán státní správy myslivosti přičleňovat honební pozemky členů HS Měrunice do vlastní honitby Lesy Sever II, popř. společenstevní honitby Libčeves proti vůli těchto vlastníků! To je snad i proti zdravému rozumu. Logické přeci je, aby honební pozemky členů HS Měrunice byly přičleněny do společenstevní honitby Měrunice).*

Správní úřad, jak uvádí, se při vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci řídil striktně úvahou, že při přičleňování honebních pozemků k sousedním honitbám je nezbytné preferovat zásady řádného mysliveckého hospodaření, délku a zřetelnost hranice honiteb před vůlí vlastníků honebních pozemků. I v tomto pohledu mají účastníci řízení vážné pochybnosti o správnosti rozhodnutí správního úřadu.

Vlastníci honebních pozemků nezpochybňují zásady řádného mysliveckého hospodaření ani potřebu ochrany zvěře, jako složky ekosystému. Jen požadují, aby v řízení o přičlenění pozemků bývalé společenstevní honitby Řisuty k okolním honitbám bylo dodržováno ústavně založené vlastnické právo, zabezpečena rovnost účastníků řízení, jakož i bylo postupováno v rámci právních předpisů.

Dosti neurčitý pojem zásady řádného mysliveckého hospodaření blíže dále krajský úřad nespecifikuje a čím je tedy založeno jeho tvrzení, že by v případě přičlenění těchto pozemků ke společenstevní honitbě Měrunice bylo proti zásadám řádného mysliveckého hospodaření úplně ignoruje, resp. vlastníkům pozemků uniká.

Pojem „zásady řádného mysliveckého hospodaření“ považují tedy do jisté míry za poněkud nekonkrétní, který dává mnoho možností pro jeho chápání. V této souvislosti mají za to, že se jedná o celý soubor ukazatelů.

Z pohledu chovu a lovu zvěře v předmětném území mají za to, že je myslivecké hospodaření u všech třech honiteb rovnocenné.

Ovšem za jednu a hlavní základní podmínku řádného mysliveckého hospodaření považují soulad zájmů vlastníků a uživatelů honebních pozemků s uživatelem, držitelem honitby. A to jednak s ohledem na škody způsobené zvěří, opatření proti jejich vzniku a jednak s ohledem na přístup na honební pozemky, výstavbu mysliveckých zařízení, krmelců, zásypů, slanisek, napajedel, kazatelen, žebříkových posedů, odvoz ulovené zvěře, dovoz krmiva, zřizování políček a remízů pro zvěř a dalšího (např. § 9 odst. 2 a § 11 zákona o myslivosti).

Domnívají se, že dále není třeba obsáhle rozvíjet myšlenku, že souhlas vlastníka s přičleněním pozemků do honitby již od samého počátku vytváří jasné a lepší předpoklady pro vzájemné vztahy členů honebního společenstva, pro jejich spolupráci při užívání honebních pozemků, při ochraně myslivosti a řádném mysliveckém hospodaření.

Lze tedy konstatovat, že správní úřad pod kritérium řádného mysliveckého hospodaření podřadil bez dalších vazeb jen délku a zřetelnost hranice honiteb.

Shora nastíněné úvahy mimo jiné opírají i o nález, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně (viz. odůvodnění č.j.: 1 As 43/2007-95, ze dne 30. ledna 2008).

Krajský úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí v obecné rovině odvolává na citaci § 30 zákona o myslivosti „*Honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici...*“

Takové dokazování nebylo provedeno u všech hraničních pozemků. Rovněž tak není zřejmé, zda tímto způsobem přičlenil pouze bezprostředně přiléhající pozemky nebo i pozemky na ně navazující?

V obecné rovině se dá souhlasit s názorem krajského úřadu, v krátkosti vyjádřeno, že nehonební pozemek prohlášený zpět za honební se stává součástí honitby, na jejímž území leží nebo se kterou má nejdelší společnou hranici.

Správní úřad své rozhodnutí mimo jiné jedním dechem opírá o rozhodnutí Městského úřadu Louny a konstatuje, že na základě jeho vydání se stalo několik prohlášených pozemků v k.ú. Řisuty za honební součástí společenstevní honitby Libčeves. V tomto kontextu je ovšem nutné odkázat na skutečnost, že v roce 2010 nebyla společenstevní honitba Libčeves uvedena v soulad s novou právní úpravou.

Navíc předmětné honební pozemky právně zanikly vlivem komplexních pozemkových úprav v k.ú. Řisuty a vznikly nové. Z tohoto faktu je evidentní, že není tak najisto zřejmé jejich

umístění, hranice a další, resp. nemohou a neodpovídají stavu před provedením pozemkových úprav.

V této souvislosti se je nutné odkázat na ust. § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách, pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu se prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost, využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořili podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy.

V zápatí však krajský úřad hodnotí vliv komplexních pozemkových úprav v k.ú. Červený Újezd u Mukova na rozhodnutí o prohlášení honebních pozemků za nehonební. V krátkosti vyjádřeno, že zánikem pozemku zaniká i rozhodnutí ve věci, jelikož přestal existovat předmět rozhodnutí.

Namátkovou kontrolou, resp. provedenou analýzou dospěli k závěru, že krajský úřad opakovaně nerozhodl o celém rozsahu řízení, neboť vynechal značnou část požadovaných honebních pozemků (viz. spis). Mimo to i nedostatečně provedl srovnávací sestavu požadovaných pozemků (uvedených v jednotlivých žádostech), tedy stavu KN před o provedení komplexních pozemkových úprav. Nepovažují za účelné zahlcovat odvolání shlukem pozemkových parcel, neboť mimo jiné takovou srovnávací sestavu správnímu úřadu v průběhu řízení opakovaně poskytli.

Mají sice za chvályhodné, že krajský úřad odůvodňuje své rozhodnutí v prvním kroku stanovením budoucí společné hranice, z důvodu řádného mysliveckého hospodaření a zřetelnosti. Ovšem skutečnost je poněkud jiná.

Připustí-li vůbec možnost, že správní úřad stanovil hranici honiteb nestranně, objektivně a zákonně, proč tedy postupoval tak, že někde společnou hranici stanovil po silnici a jinde po katastrálním území, hranicí okresu, okraji pozemků, popř. po mezích, remízech apod?

Naopak se domnívají, že hranice rozhraní zemědělských a lesních pozemků je zcela zřetelná a neměnná.

Dále je třeba připomenout např. to, že v roce 2003 byla společnosti Lesy Sever II uznána honitba o výčtu honebních pozemků toliko v rozsahu jejího vlastnictví a ve vlastnictví osob, se kterými uzavřela dohodu o přičlenění. O tuto skutečnost opírá svá rozhodnutí ve věci uznání honitby Lesy Sever II opět krajský úřad i Ministerstvo zemědělství.

To znamená, že její tvar, hranice a další byla stanovena na základě její žádosti, byla tvořena více, než 92 % lesní půdou. Z toho pak i nutně vyplývá, že její hranici tvoří větší část rozhraní lesních a zemědělských pozemků. Na tuto problematiku zmocněnci upozorňovali, jak krajský úřad, tak i Ministerstvo zemědělství, ale bylo jim vždy sděleno, že ust. § 17 odst. 6 zákona o myslivosti na základě slovního spojení „je nutno bránit“ nemůže platit absolutně.

Je tedy zřejmé, že je interní věcí společnosti Lesy Sever s.r.o., jakou a v jakých hranicích honitbu v roce 2003 navrhla a v jaké podobě jí byla uznána. Žádný z dotčených vlastníků honebních pozemků za tuto společnost návrh na uznání honitby nepodával, proč by v současné době za její pochybení měli přicházet o možnost výkonu práva myslivosti na svých pozemcích?

Nevhodná hranice citované honitby je tvořena i mezi ní a dalšími sousedními honitbami.

To že společnosti Lesy Sever s.r.o., nevyhovuje stanovená hranice honitby je sice pochopitelné, ale nemůže to přeci znamenat, že tento stav bude odstraňovat následně nekonečným přičleňováním honebních pozemků proti vůli jejich vlastníků, či dokonce likvidací sousedních honiteb?

Mají-li tedy respektovat takový názor správních úřadů, tak jim není znám jediný objektivní, nestranný důvod, proč byla stanovena hranice striktně proti vůli vlastníků pozemků?

Navíc za situace, kdy se nabízí několik variant stanovení v terénu zřetelné hranice, kterou by do značné míry dobrovolně respektovali i vlastníci honebních pozemků v rámci projevu své vůle.

Např. navržené hranice (min. 2 varianty) v žádosti Honebního společenstva Měrunice a v průběhu řízení jsou zcela zřetelné, které v podstatě nejsou ani v rozporu s 17 odst. 4 a 6 zákona o myslivosti.

Rozsah přičlenění stanovený krajským úřadem je pro vlastníky pozemků a držitele honitby nepřijatelný a to především proto, že z celkové výměry přičleňovaných pozemků je ve vlastnictví osob, kteří jsou buď přímo členy Honebního společenstva Měrunice nebo si přejí být přičlenění ke společenstevní honitbě „Měrunice“ 93 % souvislých honebních pozemků.

Krajský úřad odůvodňuje své rozhodnutí postupem dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, především nejdelší společnou hranicí a zásadami řádného mysliveckého hospodaření. Dále se pak odkazuje na § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, tj. na zřetelnost hranice honitby, aby jí netvořilo rozhraní pole – les (zřejmě správní úřad myslí ust. § 17 odst. 6 zákona o myslivosti).

§ 17 odst. 4 zákona o myslivosti *„Při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území“*. Přesto se na ní krajský úřad v popisu hranice odkazuje. Dále toto ustanovení stanovuje, že *„Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními, v terénu zřetelnými...“* Ani tímto „doporučením“ se krajský úřad v podstatě úplně neřídí.

§ 17 odst. 6 zákona o myslivosti *„...Stejně je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků...“* V této souvislosti je nutné připomenout, že za tímto účelem se provádí toliko tzv. vyrovnání hranic honiteb.

Účastníci řízení s takovým výkladem nesouhlasí a mají za to, že je třeba chápat toto ustanovení v celém jeho obsahu a nikoliv z něj vytrhávat jednotlivé části a užít je tak, jak je to v danou dobu pro správní úřad, popř. některé účastníky řízení výhodné.

Jsou toho názoru, že obě tato ustanovení na základě slovních spojení *„pokud je to možné a nutno bránit“* neplatí absolutně, nevylučuje jiná řešení, přímo nezakazuje a nemají podstatný vliv na myslivecké hospodaření.

Neobstojí tak argumentace správního orgánu, že *„...aby nebyla tvořena hranice rozhraním pole – les, kdy by zvěř byla přes den v krytu lesa jedné honitby a v ranních a ve večerních hodinách by přecházela za potravou do druhé honitby...“*. Migraci zvěře za potravou považují za jednu z její přirozených vlastností, rovněž tak jako její migraci v různých ročních obdobích a v říji, přičemž při průměrné výměře honiteb v ČR migruje i přes několik honiteb a i dále.

Pokud by správní úřad byl dostatečně odborně nadán, obeznámen se skutečným stavem věci na předmětném území a nerozhodoval od stolu, jak sám ostatně v odůvodnění rozhodnutí uvádí, tak by věděl, že zvěř na předmětném území se zdržuje po celý den celoročně. Tzn., že právě v roztroušené zeleni nalézá dostatek krytu, klidu, zaléhá i klade mláďata a stav je přesně obráceně od jeho tvrzení.

Pokud správní úřad zjišťoval a ověřoval skutečný stav věci, jak sám uvádí toliko z webových stránek CUZK, pak je nanejvýše patrné, že nemohou odpovídat aktuálnímu a skutečnému stavu. Navíc by zjistil, že převážná část honebních pozemků ve vlastnictví p. Karla Poráče je trvale oplocena, jako pastevní areál, což bylo možné užít jako jednu z variant vedení zřetelné hranice honiteb.

Z jejich pohledu není akceptovatelné, aby v řízení byl protěžován držitel lesní honitby, neboť vždy na hranicích honiteb hrozí větší riziko vzniku škod způsobených zvěří. Řešení, které v tomto případě správní úřad přijal způsobuje pouze to, že riziko vzniku škod není rovnoměrné a přesouvá jej z vlastníků lesa toliko na vlastníky zemědělských pozemků o několik metrů dále.

V této souvislosti je třeba uvést, že toto řízení bylo zahájeno na návrh žadatelů, nikoliv z vlastního podnětu správního orgánu, tzv. z moci úřední. Z tohoto faktu je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že správní orgán se vůbec nezabýval posouzením návrhů účastníků řízení, co se průběhu hranic honiteb týče. Naopak rozhodl autoritativně bez toho, aby takový postup řádně odůvodnil.

Společenstevní honitba Libčeves sice byla tehdejším Okresním úřadem Louny uznána rozhodnutím č.j.:274/96-206/1/56, ze dne 30. 5. 1996 (dle dříve platného zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti), nicméně byla uvedena v soulad s novou právní úpravou (§ 69 zákona o myslivosti) až rozhodnutím krajského úřadu č.j.:54/ZPZ/2016-14, JID:39391/2016/KUUK, ze dne 30. 3. 2016, které nabylo právní moci dne 12. 4. 2016.

Veškerá předchozí vydaná rozhodnutí o uvedení společenstevní honitby Libčeves do souladu s novou právní úpravou a související byla v odvolacím řízení, přezkumném řízení, popř. rozhodnutím soudu zrušena. Příkladně uvádím, že naposledy rozsudkem Krajského soudu Ústí nad Labem č.j.:15 A 69/2010-84, ze dne 23. 11. 2015 pro nezákonnost.

Tedy včetně krajským úřadem uváděného rozhodnutí Městského úřadu Louny č.j.:MULN/3862/2008/OŽP, ze dne 27. 3. 2008, kterým byla provedena změna společenstevní honitby Libčeves, „uznané“ (zřejmě správním úřadem míněno uvedené v soulad se zákonem o myslivosti) rozhodnutím Krajského Úřadu Ústeckého kraje č.j.:2267/146300/07/ZPZ/Hů, ze dne 21. 1. 2008.

V této souvislosti je nutné upozornit na skutečnost, že Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem, pod č.j.:15 Ca 72/2008-112, ze dne 24. 6. 2009, rozhodnutí Krajského Úřadu Ústeckého kraje č.j.:2267/146300/07/ZPZ/Hů, ze dne 21. 1. 2008, ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Louny č.j.:MULN/14092/2007/OŽP o uvedení společenstevní honitby Libčeves do souladu se zákonem o myslivosti (na jehož základě bylo rozhodnutí Městského úřadu Louny č.j.:MULN/3862/2008/OŽP, ze dne 27. 3. 2008 vydáno), pro nezákonnost zrušil.

Konkrétněji upozorňují na skutečnost, že zmiňované rozhodnutí Městského úřadu Louny č.j.:MULN/3862/2008/OŽP, ze dne 27. 3. 2008, kterým byla provedena změna

společenstevní honitby Libčeves, se týkalo toliko změny rozhodnutí Krajského Úřadu Ústeckého kraje č.j.:2267/146300/07/ZPZ/HÚ, ze dne 21. 1. 2008, které jak je výše konstatováno Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem, pod č.j.:15 Ca 72/2008-112, ze dne 24. 6. 2009 jako nezákonné zrušil.

V souladu s nutností uvádění honiteb do souladu s novou právní úpravou bylo od prvopočátku vedeno řízení o uvedení společenské honitby Libčeves do souladu se zákonem o myslivosti za účelem odstranění nedostatků a postupně vydávaná konstitutivní rozhodnutí ve věci, která byla následně rušena pro nezákonnost.

Krajský úřad teprve až v roce 2016 svým deklaratorním rozhodnutím č.j.:54/ZPZ/2016-14, JID:39391/2016/KUUK konstatoval, že společenské honitba Libčeves splňuje podmínky nové právní úpravy. To znamená, že nekonzistentně změnil povahu řízení.

Z tohoto faktu vyplývá, že v tomto mezioddobí tedy v době vedení řízení nebylo možné přičleňovat jakékoliv honební pozemky ve smyslu nové právní úpravy k honitbě, která byla uznána dle dříve platných předpisů, resp. v danou dobu nebyla uvedena do souladu se zákonem o myslivosti, či nebyla dle něj pravomocně uznána.

Pro úplnost vlastníci honebních pozemků uvádějí, že v tomto deklaratorním řízení nebyli ze strany správních úřadů vzati, co by účastníci řízení a nemohly tak marně uplynout lhůty pro podání řádných, popř. mimořádných opravných prostředků.

Všechny tyto skutečnosti by měly být z úřední činnosti krajskému úřadu i ministerstvu zemědělství dobře známy a není je potřeba dále rozvíjet. Nehledě na skutečnost, že v řízení o uvádění honiteb do souladu s novou právní úpravou (§ 69 zákona o myslivosti) není přípustné přičleňovat honební pozemky dalších vlastníků (např. ve vlastnictví Karla Poráče, Bohdany Poráčové, Petra žateckého a dalších, kteří s přičleněním nikdy nesouhlasili) k honitbě, která nebyla již uznána, uvedena v soulad dle platného zákona o myslivosti - zákon č. 449/2001 Sb).

Krajský úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí sám uvádí skutečnosti, že na základě požadavku Honebního společenstva Libčeves provedl změnu příslušnosti řízení vedeného Městským úřadem Louny pod č.j.:MULN/3862/2008/OŽP a toto řízení na sebe atrahoval. Dále uvádí, že dne 30. 12. 2014 obdržel od Městského úřadu Louny spisovou dokumentaci ve věci obsahující žádosti Honebního společenstva Libčeves ze dne 18. 2. 2008 a další.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí krajský úřad uvádí, že dne 14. 5. 2019 obdržel sdělení Městského úřadu Louny (č.j.:MULNCJ 35355/2019, ze dne 10. 5. 2019) týkající se průběhu hranice společenské honitby Libčeves s tím, že ORP Louny nedisponuje žádným pravomocným rozhodnutím o podobě hranice společenské honitby Libčeves. Věcně a místně příslušný správní úřad, resp. Městský úřad Louny ani žádným takovým pravomocným rozhodnutím disponovat nemůže, neboť v krátkosti vyjádřeno, neexistuje!

Tyto skutečnosti jen podtrhují zmatečnost průběhu řízení před správním úřadem a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kdy krajský úřad určuje změnu rozhodnutí Městského úřadu Louny č.j.:MULN/3862/2008/OŽP, ze dne 27. 3. 2008. Následně konstatuje, že tuto žádost (ze dne 18. 2. 2008) mimo jiné na sebe atrahoval teprve dne 8. 12. 2014 a následně 19. 1. 2015 spojil do společného řízení.

S ohledem na vznik nových skutečností v řízení, podalo dne 9. května 2019 Honební společenstvo Měrunice (co by vyjádření souhlasu držitele honitby s přičleněním § 18 odst. 4 zákona o myslivosti), společně s majoritními vlastníky honebních pozemků sdružených v tomto HS u Městského úřadu Bílina návrh na změnu společenstevních honiteb Měrunice, Libčeves, z důvodu změn vlastnictví honebních pozemků, mimo jiné vyplývajících i z provedení komplexních pozemkových úprav v k.ú. Červený Újezd u Mukova a Řisuty u Libčevsi, který splňuje kromě naplnění podmínek pro možnost aplikace § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) i obecné podmínky tvorby honiteb stanovené ust. §§ 17, 18 zákona o myslivosti.

Tento návrh mimo jiné obsahuje i honební pozemky, jež jsou předmětem napadeného rozhodnutí.

Vlastníci dotčených honebních pozemků jsou toho názoru, že nebylo důvodu pro jejich přičlenění k jiné honitbě, že dotčené honební pozemky nejsou v žádném případě „tzv. volné“, neboť o ně bylo ze strany Honebního společenstva Měrunice řádně požádáno a jejich vlastníci si přejí jejich začlenění do společenstevní honitby Měrunice. Je si třeba i uvědomit to, že se nejedná o marginální výměru přičleňovaných honebních pozemků, nýbrž o výměru (cca 400 ha), tedy téměř dosahující minimální výměry pro možnost uznání honitby. Zákonodárce jistě při tvorbě zákona o myslivosti, resp. jeho § 30 zákona o myslivosti nepředpokládal to, že se dle tohoto ustanovení bude řešit takto velký rozsah přičlenění.

Mají za to, že tímto odpadl i důvod pro jejich přičlenění ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Jsou toho názoru, že vydáním rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, týkajících se provedení komplexních pozemkových úprav v k.ú. Červený Újezd u Mukova (č.j.: PÚ/895/2008/Če) a Řisuty u Libčevsi (č.j.: SPU 011794/2019), došlo právně k zániku původně žádaných honebních pozemků, tedy k zúžení, popř. k zániku předmětu řízení v dotčených k.ú. a jsou zde dány důvody pro zastavení řízení ve věci.

Jak je výše namítáno, původně žádané honební pozemky k přičlenění zanikly, určení předmětu „část honebních pozemků po zaniklé honitbě Řisuty“ je fakticky právně neuchopitelné a neurčitě. Mimo Honebního společenstva Měrunice a majoritních vlastníků, kteří se připojili k žádosti tohoto společenstva o přičlenění honebních pozemků ke společenstevní honitbě Měrunice, žádný ze žadatelů, resp. účastníků řízení o nově vzniklé honební pozemky nepožádal.

Z těchto důvodů a s vědomím toho, že ve věci probíhá dříve započaté správní řízení u krajského úřadu, které se větší částí týká stejného předmětu a je tedy překážkou řízení smyslu § 48 správního řádu, navrhli účastníci řízení krajskému úřadu, aby citované společné řízení vedené pod č.j.:264/ZPZ/2015 zastavil (§ 66 odst. 2 správního řádu).

V případě, že by tak správní úřad neučinil, žádali pak krajský úřad, aby na sebe atrahoval od Městského úřadu Bílina i zmiňované řízení o změně honiteb a ve sloučeném řízení pak projednal, neboť se věc týká stejného předmětu řízení, je složitá a dotýká se působnosti dvou obcí s rozšířenou působností (§ 131, 140 správního řádu). Toto řízení se vleče již od roku 2008, což jen podtrhuje naši úvahu o složitosti projednávané věci a v samém důsledku zrovna nevypovídá o dobré správě (§ 8 odst. 2 správního řádu).

Krajský úřad shora citovaným návrhům ovšem nevyhověl, a proto účastníci řízení požádali, aby správní úřad ve smyslu § 7 odst. 2 správního řádu učinil opatření potřebná k zajištění

rovnosti postavení dotčených osob, resp. účastníků řízení a převzal (atruhoval) tak řízení vedené u Městského úřadu Bílina, týkající se změn společenstevních honiteb Měrunice, Libčeves a sloučil do společného projednání s řízením vedeným krajským úřadem pod č.j.:264/ZPZ/2015. Krajský úřad taková opatření opět neprovedl,

Krajský úřad naopak na sebe atrahoval řízení o přičlenění honebních pozemků po zaniklé honitbě Řisuty, z čehož vyplývá, že se nutně nachází v pozici nalézacího úřadu, resp. orgánu prvního stupně, přičemž rozhoduje o stejném předmětu řízení, jako Městský úřad Bílina, pro nějž je i zároveň úřadem odvolacím a metodickým.

Krajský úřad v této konkrétní věci, jako nadřízený správní úřad (zároveň ovšem v tomto řízení i orgán nalézací) poskytl tzv. „metodickou pomoc“ (pod sp.zn.: KUUK/77510/2019/ZPZ, č.j.: KUUK/78957/2019/ZPZ) městskému úřadu a to tak, že doporučil orgánu prvního stupně, aby předmětné řízení přerušil do doby pravomocného rozhodnutí u něj vedeného řízení o přičlenění honebních pozemků.

Takovým to krokem de facto brání a případným vydáním pravomocného rozhodnutí o přičlenění honebních pozemků znemožní vlastníkům honebních pozemků do budoucna využít ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.

Tuto skutečnost hodnotí účastníci řízení jako nepřijatelné a hrubé porušení právního pořádku!!!

Přitom provedení změn dotčených honiteb ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o myslivosti se jeví, jako optimální, efektivní a s ohledem na 13 let trvající řízení, proběhnouví komplexní pozemkové úpravy, průběh hranice honitby, souvislost honebních pozemků a další i naplňující zásady rychlosti a hospodárnosti (§ 6 a 7 správního řádu).

§ 31 odst. 4 zákona o myslivosti uvádí *„Změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal“*.

Tak o změnu společenstevních honiteb „Měrunice a Libčeves“ bylo např. požádáno Karlem Poráčem, Bohdanou Poráčovou, Petrem Žateckým, Ing. Josefem Valentou a dalšími vlastníky honebních pozemků (mimo jiné podáním ze dne 18. 6. 2019), sdruženými v HS Měrunice, kteří vlastní souvislé honební pozemky, jak ve společenstevní honitbě Měrunice, tak společenstevní honitbě Libčeves a zrovna tak na území zaniklé společenstevní honitby Řisuty.

Bylo tedy požádáno oprávněnými osobami o změnu honiteb Měrunice, Libčeves a to plně v souladu s citací § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. To že předmětem žádosti jsou i další pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní pravomocně uznanou honitbu není nikterak v rozporu s citací tohoto ustanovení, neboť jej vysloveně nevylučuje a je zcela logické, že vlastníci chtějí mít své pozemky pokud možno ucelené v jedné honitbě.

Pro úplnost jen dodávají, že konstatování krajského úřadu *„...že přičleňování honebních pozemků na základě § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, je v tomto případě naprosto nepřijatelné, jelikož toto ustanovení se týká změny pravomocně uznaných honiteb a nemůže se tak vztahovat na honební pozemky, které v době rozhodování nejsou součástí žádné honitby“* považují za jednoznačně účelové a liché, neboť by bylo toto ustanovení pro

případnou změnu honiteb na základě změny vlastnických vztahů nerealizovatelné, nefunkční a de facto nadbytečné.

Vedené řízení u krajského úřadu o přičlenění „volných“ honebních pozemků, mělo být zastaveno z důvodu návrhu na změnu společenstevní honitby Měrunice, kterému je správní úřad ve smyslu § 18 odst. 1, § 31. odst. 4, § 29 odst. 4 a dalšího zákona o myslivosti povinen vyhovět, neboť máme za to, že použití § 30 odst. 1 zákona o myslivosti by bylo příhodné a možné užít pouze v případě, kdyby vlastníci honebních pozemků neprojevíli zájem o jejich přičlenění k žádné honitbě, popř. by držitel honitby nesouhlasil s jejich přičleněním nebo by návrh nesplňoval podmínky §§ 17, 18, 31 odst. 4 zákona o myslivosti, jako je např. rozhodné datum změny vlastnictví honebních pozemků, souvislost honebních pozemků, tvar honitby apod., což se ale nestalo.

Dále upozorňuji i na skutečnost, že krajský úřad na sebe atrahoval pod č.j.:4351/ZPZ/2014 i žádost Honebního společenstva Libčeves o přičlenění honebních pozemků po zaniklé honitbě Řisuty a sloučil do společného řízení se žádostmi Honebního společenstva Měrunice, Lesy Sever s.r.o., které byly podány již v roce 2008, tj. po 6 letech. Ovšem jejich žádost týkající se stejného předmětu řízení nepřevzal, nesloučil do společného projednání.

Mimo jiných, nesčetných právních chyb krajského úřadu je nutno poukázat například i na nekonzistentní právní názor správního orgánu ve vztahu k zániku honebních pozemků vlivem proběhnuvších komplexních pozemkových úprav (dále jen „KPÚ“), resp. předmětu řízení, rozhodnutí. Nesčetněkrát účastníci řízení ve svých vyjádřeních, odvoláních namítali, že vlivem KPÚ nedošlo k faktickému zániku honebních pozemků (předmětu řízení, rozhodnutí), neboť se jedná o část zemského povrchu (zkráceně a lidově vyjádřeno, že se tyto pozemky nevypařily).

Krajský úřad však byl opačného názoru (viz. například jeho rozhodnutí JID:52283/2015/KUUK, č.j.:264/ZPZ/2015-43, ze dne 24.3. 2015, na str. 11/17, Ad. 5), následně i v rozhodnutí JID:10227/2017/KUUK, č.j.:264/ZPZ/2015-180, ze dne 17.1. 2017 (na str. 10, 11/49).

V situaci, kdy účastníci řízení začali tento názor správního úřadu dobrovolně respektovat, krajský úřad nepochopitelně obrátil.

V současné době opět změnil svůj právní názor, zřejmě podle toho, jak to v danou chvíli správnímu orgánu, popř. některým účastníkům řízení vyhovuje, např. spisová dokumentace, právní stanovisko č.j.:KUUK/65990/2019/LP a úvaha v odůvodnění krajského úřadu ve vztahu k rozhodnutím o prohlášení nehonebních pozemků zpět za pozemky honební před pozemkovými úpravami.

Ostatně takových to veletočů je v tomto řízení mnoho a není tak zcela zřejmé, jak v konečném důsledku mají dotčené osoby respektovat názor krajského úřadu, když vedením správního řízení vzbuzuje vážné pochybnosti o rovném postavení, objektivnosti rozhodování, které ve svém důsledku podlamují důvěru v právní jistotu a systém státu.

V každém případě tímto postupem dochází minimálně k situaci, že je vlastníkům honebních pozemků ze strany správních úřadů drahnou dobu bráněno ve využití vlastnického práva, které jim zákon o myslivosti přiznává, proto aby mohli výkon práva myslivosti ovlivnit prostřednictvím jiného držitele honitby, jejího uživatele a s tím spjatých souvislostí.

Krajský úřad se neřídil právním názorem odvolacího orgánu tím, že nepostavil najisto předmět řízení, vyplývající z jednotlivých žádostí ve vztahu ke změnám v důsledku proběhnutí pozemkové úpravy, tj. neprovedl srovnávací sestavu a nepřičlenil všechny honební pozemky. Je třeba brát i v potaz skutečnost, že předmětem řízení je pouze část honebních pozemků a nikoliv všechny pozemky po zaniklé honitbě Řisuty. Navíc vlivem provedení pozemkových úprav tyto pozemky sice fakticky nezanikly, ale právně zcela nepochybně. Nelze tedy jednoznačně právně vymezit rozsah přičlenění, byť pozemky po bývalé honitbě Řisuty fakticky existují. Na základě této skutečnosti není účastníkům řízení zcela jasné, jak chce správní orgán na základě původních žádostí, tedy pozemků toliko ve výčtu před KPÚ, vydat rozhodnutí, kterým právně zakládá práva či povinnosti ve smyslu § 9 správního řádu.

Správní orgán tak neprovedl prokazatelné dokazování ve věci stavu hraničních pozemků, přičleněných ze zákona před a po provedení KPÚ. V podstatě i hranice pravomocně uznaných honiteb je v této souvislosti zavádějící.

Ona již sama o sobě vypovídá skutečnost, že toto řízení je vedeno 15 let, což je z pohledu občanů těžko přijatelné a neodůvodnitelné.

Správní orgán nedostatečně posoudil zásady řádného mysliveckého hospodaření, resp. z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, že by se takovým posouzením řádně zabýval.

Zásady řádného mysliveckého hospodaření umožňují několik variant přičlenění, stanovení hranic honiteb. Krajský úřad ovšem nezkoumal ani ty varianty, které mu navrhli účastníci řízení. Přičemž min. jedna z nich splňuje veškeré podmínky tvorby honiteb, tj. zřetelnost hranice, tvar honitby, zásady řádného mysliveckého hospodaření a v neposlední řadě i do značné míry by vyhověla vůli vlastníků honebních pozemků.

Napadené rozhodnutí považují účastníci řízení za příliš obecné, které je sice obsáhlé, na první pohled obsahuje i potřebné části ve smyslu § 68 odst. 1 správního řádu, tj. výrokovou část (viz. výše uvedené námítky), odůvodnění a poučení účastníků, nicméně především jeho odůvodnění považují za nedostatečné především z pohledu naplnění § 68 odst. 3 správního řádu.

Odůvodnění totiž obsahuje chronologický průběh řízení, obecné údaje o vyjádřeních účastníků řízení, zmínku o nahlížení účastníků řízení atd., ale vlastnímu posouzení merita věci je věnováno s ohledem na její složitost příliš málo prostoru na to, aby účastník řízení nabyt přesvědčení o tom, že správní úřad vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu, vedl řízení objektivně, zachoval rovnost účastníků řízení a rozhodoval v souladu s principem tzv. právní jistoty.

Skutečnost je však jiná účastník řízení se v tomto odůvodnění nedokáže orientovat, po přečtení prvních stran se ztratí v textu, musí ho číst několikrát za sebou, než vůbec pochopí, z čeho správní úřad vycházel a nakonec dojde k závěru, že se posouzení celé věci dá shrnout do několika odstavců.

Při seznamování s jeho obsahem zjistí, že správní úřad nehodnověrně zdůvodnil výrokové části svého rozhodnutí, nabývá přesvědčení, že podklady pro jeho vydání jsou nedostatečné, úvahy liché, zavádějící, má vážné pochybnosti o rovnosti postavení účastníků řízení, právní

předpisy považuje za nedostatečně vysvětlené a v neposlední řadě se domnívá, že se správní úřad nedostatečně, pouze v omezené míře vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Správní orgán nedostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl návrhu Honebního společenstva a majoritních vlastníků, resp. v čem by bylo přiřazení honebních pozemků ke společenstevní honitbě Měrunice v rozporu se zákonem o myslivosti.

Hranici honiteb vede přes zastavěné území obce, vytváří nevhodný tvar honiteb bez jakéhokoliv smyslu a logiky. Přičleňuje jím prohlášené nehonební pozemky k honitbám, tak jako by byly stále honební. Naopak v řízení nezohlednil v mnoha případech dříve prohlášené nehonební pozemky zpět za honební, resp. to že se staly ze zákona součástí některé z honiteb.

Za zcela nepochopitelnou skutečnost pak účastníci řízení považují i to, že správní orgán přičleňuje honební pozemky v jejich vlastnictví, které již jsou součástí pravomocně uznané společenstevní honitby Měrunice ke společenstevní honitbě Libčeves. Jedná se např. o p.p.č. 1711/9 a další v k.ú. Měrunice (viz. rozhodnutí Městského úřadu Bílina o uznání společenstevní honitby Měrunice, č.j.:OŽP/Dr/16898/2011, ze dne 12. 08. 2011, v odvolacím řízení změněného rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství pod JID:31670/2012/KUUK, č.j.:2855/ZPZ/2011-30, ze dne 01.03.2012).

Podobných pochybení tohoto charakteru je v napadeném rozhodnutí celá řada. Nicméně nebudeme zahlcovat naše odvolání nesčítným výčtem pozemkových parcel, neboť samo o sobě je již takto poměrně obsáhlé a zcela jistě jej případně budeme moci uplatnit následně u správního soudu.

Konstatování krajského úřadu, že při svém rozhodování bude posuzovat pouze nejaktuálnější požadavky všech žadatelů, je dle názoru zmocnitelů přímo vrcholem arogance správního orgánu. Skutečnost, že krajský úřad není schopen za celých 15 let vydat takové rozhodnutí, které by obstálo u odvolacího orgánu, natož u správního soudu způsobuje bezdůvodné průtahy v řízení a za žádných okolností nemůže být dána k tíži účastníkům řízení!

Na základě skutečností příkladně nastíněných v předchozích odstavcích zmocnitelé shledávají, že krajský úřad opakovaně nerozhodl o celém předmětu řízení, dostatečně nezjistil skutečný stav věci, nepostupoval v souladu se základními pravidly správního řízení, nedostatečně vysvětlil použití jednotlivých zákonných ustanovení, dostatečně své rozhodnutí neodůvodnil, dostatečně se nevypořádal s návrhy, námitkami, vyjádřeními účastníka řízení, nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly, nezajistil vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčených osob, nezajistil rovnost účastníků řízení, dostatečně nedodržel postup, právní názor odvolacího orgánu pro nové řízení a další. Tyto všechny vady ve svém důsledku způsobují zmatečnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí.

Vyhotovit toliko ks stejnopisů, tak jak je požadováno v poučení o odvolání napadeného rozhodnutí krajského úřadu, není v technickém prostředí účastníků řízení reálné. Proto ať je krajský úřad vyhotoví na náklady účastníků. Účastníci řízení následně uplatní nárok za vzniklou újmu a škody v mezích zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu

způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Za 15 let nesprávného úředního postupu, resp. správního řízení je způsobených škod na pozemcích a nákladů na řízení nesččetně.

Závěrem upozorňuji odvolací orgán na skutečnost, že předcházející rozhodnutí již několikrát zrušil a vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Toto řízení se táhne již 15 let a průtahy v něm, jsou těžko přijatelné!

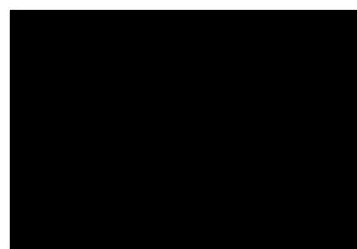
Z těchto důvodů žádají o přijmutí dostatečných opatření, aby k dalším průtahům v řízení nedocházelo.

Navrhují proto Ministerstvu zemědělství, aby v odvolacím řízení napadené rozhodnutí Krajského úřadu v plném rozsahu

zrušilo.

Děkuji za pochopení a jsem s úctou

V Měrunicích, dne 16. 7. 2023

10 Roman Vítner
v plné moci
nar. 07. 01. 1972
Pivovarská 697, 418 01 Bílina

